

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní Mgr. Monikou Chaloupkovou ve věci **žalobce R.P.**, proti **žalovanému Krajskému úřadu Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.8.2011 č. j. KrÚ 72555/2011/ODSHI/8**,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému **s e** toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 19.8.2011 č. j. KrÚ 72555/2011/ODSHI/8 žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil napadené rozhodnutí Magistrátu města Pardubic (dále jen „magistrát“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 26.5.2011 č.j. OSA/P-437/11-D/42, kterým byl žalobce uznán vinným tím, že dne 4.2.2011 okolo 22:20 hodin v ulici 17.listopadu v Pardubicích řídil motorové vozidlo tov. zn. Peugeot 206, RZ „X“, na výzvu hlídky Policie ČR se při silniční kontrole odmítl podrobit orientační dechové zkoušce ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem, a následně se po řádném poučení odmítl podrobit lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu a odběr biologického materiálu ani sám nežádal, tedy se přes výzvu podle zvláštního právního předpisu (podle § 5 odst. 1 písm. f)

zákona číslo 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „silniční zákon“ v návaznosti na § 16 odst. 3, 4 zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů – dále jen „tabákový zákon“), odmítl podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla není ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoliv takové vyšetření nebylo spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví, a současně porušil § 4 písm. b), § 5 odst. 1 písm. f) silničního zákona tím, že se nepodrobil na výzvu policisty vyšetření podle zvláštního právního předpisu (§ 16 odst. 3, 4 tabákového zákona) ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem, čímž spáchal přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona číslo 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Za uvedený přestupek byly žalobci uloženy podle § 11, § 12 a § 22 odst. 4 zákona o přestupcích zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 20 měsíců, pokuta ve výši 40 000,- Kč a podle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhl. číslo 231/1996 Sb. povinnost nahradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1 000,- Kč.

Žalobce se včasnou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, jeho zrušení a též zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a náhrady nákladů soudního řízení spočívajících v zaplaceném soudním poplatku.

Žalobce uvedl následující žalobní argumentaci:

Dne 4.2.2011 se žalobce měl dopustit protiprávního jednání spočívajícího v řízení osobního automobilu pod vlivem v době trvání zákazu řízení motorových vozidel, bylo mu sděleno obvinění v trestním řízení a následně bylo vedeno řízení o tomto skutku před Okresním soudem v Pardubicích pod sp. zn. 3 T 48/2011 a před odvolacím soudem (*Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích – poznámka soudu*) pod sp. zn. 13 To 378/2011, když hlavní otázkou bylo, zda žalobce motorové vozidlo řídil či nikoliv. V době probíhajícího trestního řízení bylo zahájeno řízení přestupkové, přičemž v něm musela být opět zodpovězena otázka, zda žalobce předmětné vozidlo řídil či nikoliv, tedy zda se vůbec mohl dopustit přestupku, neboť daný přestupek spočívající v odmítnutí podrobit se na výzvu dechové zkoušce, resp. lékařskému vyšetření ke zjištění na ovlivnění návykovou látkou může spáchat pouze řidič. Správní orgán o tomto řízení věděl a měl tedy přestupkové řízení přerušit podle § 64 odst. 1 písm. c) zákona číslo 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), resp. o přestupku neměl vůbec jednat, neboť skutek byl projednáván v trestním soudnictví. Tím, že správní orgány rozhodly, aniž vyčkaly vyřešení předběžné otázky v trestním řízení, zatížily přestupkové řízení vadou.

Žalobce zvažuje dovolání proti pravomocnému rozhodnutí odvolacího soudu v trestním řízení, neboť soud nesprávně zhodnotil důkazy, dospěl k nesprávným skutkovým závěrům a porušil jednu ze zásad trestního řízení – v pochybnostech ve prospěch. V dalším přestupkovém řízení by tak mělo být vyčkáno rozhodnutí dovolacího soudu v trestní věci.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 5.12.2011, kdy setrval na právním názoru prezentovaném v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále pak k žalobě uvedl:

S tvrzením, že správní orgány byly povinny přerušit přestupkové řízení do doby pravomocného rozhodnutí v trestním řízení, tedy byly povinny vyčkat, zda trestní soudy dospějí k závěru, že žalobce vozidlo v daném případě řídil či nikoliv, žalovaný nesouhlasí. Přestupkové řízení a řízení trestní probíhala v odlišných věcech s odlišnými skutkovými

podstatami. Správní orgány navíc nejsou povinny přihlížet k výsledku řízení v trestní věci a nejednalo se ani o řešení předběžné otázky. Přestupkové řízení tedy nebylo zatíženo žádnou procesní vadou, proběhlo zcela v souladu se zákonem.

Závěrem žalovaný navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

O žalobě soud rozhodl při jednání dne 25.1.2012 v přítomnosti obou řádně předvolaných účastníků řízení.

Ze správního spisu vyplynuly níže uvedené okolnosti:

Dne 15.3.2011 bylo magistrátu postoupeno Úřadem městského obvodu Pardubice I oznámení o přestupku podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích, jehož se měl dopustit jednáním popsaným v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku žalobce, které bylo podáno Policií České republiky na tento úřad dne 10.3.2011.

Sdělením ze dne 11.4.2011 uvědomil magistrát žalobce o zahájení řízení ve věci přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích spočívajícího v jednání popsaném v úvodu odůvodnění rozsudku a předvolal ho k ústnímu jednání na 11.5.2011 v 9:00 hodin. Současně magistrát předvolal oba policisty, kteří dne 4.2.2011 žalobce kontrolovali, konkrétně ppap. Tokara a ppap. Houdka.

Při jednání dne 11.5.2011 žalobce uvedl, že se k přestupku nedoznává, k věci se nebude vyjadřovat a odkazuje na rozsudek Okresního soudu v Pardubicích č.j. 3 T 48/2011-61, jímž byl zproštěn viny a v němž je uvedeno, že neřídil. Oba svědci shodně vypověděli, že dne 4.2.2011 si okolo 22:20 hodin všimli vyjíždějícího vozidla, které, když je vidělo, zastavilo a zhaslo světla. Reagovali tak, že se na autobusové zastávce otočili a jeli ho zkontrolovat. Vozidlo však vyjelo, pokračovalo do ulice Palackého směr Třída míru a stále zrychlovalo. Za křižovatkou, v ulici 17. listopadu zastavilo, řidič vystoupil, zamknul a šel směrem na Chrudim. Oni též zastavili, vystoupili, vyzvali řidiče k vrácení se k vozidlu, což řidič provedl. Následně byl poučen a vyzván k předložení dokladů k řízení vozidla. Řidič odpověděl, že vozidlo nemá, žádné neřídil a je chodcem, následně předložil občanský průkaz. Dechovou zkoušku přístrojem Drager a následně i odběr biologického materiálu odmítl.

Z rozsudku č.j. 3 T 48/2011-61 ze dne 20.4.2011 vyplývá, že trestní řízení bylo vedeno pro skutek spočívající v tom, že žalobce dne 4.2.2011 ve 22:20 hodin v Pardubicích v ulici 17. listopadu řídil osobní motorové vozidlo zn. Peugeot 206, „X“, přestože měl rozsudkem Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 31.5.2010 sp.zn. 6 T 89/2010, který nabyt právní moci dne 2.6.2010, uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v délce jeden rok, tj. od 2.6.2010 do 2.6.2011, čímž měl spáchat přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku.

Dotazem na Okresním soudu v Pardubicích magistrát dne 16.5.2011 zjistil, že rozsudek č.j. 3 T 48/2011-61 není v právní moci z důvodu podání odvolání státním zástupcem.

Na poučení podle § 36 správního řádu žalobce reagoval písemným podáním ze dne 24.5.2011, v němž konstatoval, že trestní řízení není skončeno, jedná se o totožnost skutku a tedy správní orgán by měl vycházet z rozhodnutí v trestní věci a měl by tedy vyčkat výsledku trestního řízení. Žalobce navrhl řízení přerušit nebo odložit do doby pravomocného rozhodnutí odvolacího soudu.

Rozhodnutím ze dne 26.5.2011 č.j. OSA/P-437/11-D/42 magistrát uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku kladeného mu za vinu.

Žalobce podal včasné odvolání, v němž uvedl, že se skutku nedopustil, vozidlo nejen neřídil, ale neměl ani řidičský průkaz.

Napadeným rozhodnutím žalovaný žalobcovo odvolání zamítl a rozhodnutí magistrátu potvrdil.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 s.ř.s. soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008 č. j. 7 Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003 č. j. 2 Ads 33/2003-78). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009 č. j. 8 Afs 51/2007-87). Rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 8.3.2011 č. j. 7 Azs 79/2009-84 dále judikoval, že krajský soud je oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoúčelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy

žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008 č.j. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Žalobce uplatnil v žalobě prakticky dva žalobní body, a to, že:

- přestupkové řízení nemělo být vůbec vedeno, neboť skutek byl projednáván v řízení trestním vedeném u Okresního soudu v Pardubicích pod sp.zn. 3 T 48/2011, a pokud vedeno bylo,
- mělo být přerušeno do doby skončení předmětného trestního řízení, neboť v tomto byla řešena stejná otázka, totiž zda žalobce předmětné vozidlo zn. Peugeot 206 řídil či nikoliv.

Podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích: „Přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích se přes výzvu podle zvláštního právního předpisu 3f) odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoliv takové vyšetření není spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví,“ když zvláštním právním předpisem pod poznámkou 3f) se rozumí silniční zákon.

Jen na okraj soud podotýká, že s účinností od 1.8.2011 je tento přestupek včetně sankce v důsledku novelizace zákona o přestupcích a silničního zákona provedené zákonem číslo 133/2011 Sb. upraven v silničním zákoně, ovšem jedná se o úpravu zcela totožnou – srovnej ustanovení § 22 odst. 1 písm. d) a odst. 4 zákona o přestupcích ve znění účinném do 31.7.2011 a ustanovení § 125c odst. 1 písm. d), odst. 4 písm. a) a odst. 5 věty první silničního zákona ve znění účinném od 1.8.2011. Z tohoto důvodu správní orgány nepochybily, když při posuzování viny žalobce a stanovení sankce za přestupek postupovaly podle přestupkového zákona, neboť pro použití § 7 zákona o přestupcích tu nebylo místo (§ 7 odst. 1 zákona o přestupcích: „Odpovědnost za přestupek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele příznivější.“ § 7 odst. 2 zákona o přestupcích: „Pachateli lze uložit pouze takový druh sankce, který dovoluje uložit zákon účinný v době, kdy se o přestupku rozhoduje.“).

Podle § 5 odst. 1 písm. f) silničního zákona: „Řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen podrobit se na výzvu policisty, příslušníka Vojenské policie, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu 7) ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem,“ přičemž zvláštním právním předpisem se pod poznámkou 7) rozumí tabákový zákon.

Podle § 16 odst. 1 tabákového zákona: „Osoba, která vykonává činnost, při níž by mohla ohrozit život nebo zdraví svoje nebo dalších osob nebo poškodit majetek, nesmí požívat alkoholické nápoje nebo užívat jiné návykové látky při výkonu této činnosti nebo před jejím vykonáváním.“

Podle § 16 odst. 2 tabákového zákona: „Orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícím obsah alkoholu je povinna se podrobit osoba, u níž se lze důvodně domnívat, že vykonává činnosti podle odstavce 1 pod vlivem alkoholu, a dále osoba, u které je důvodné podezření, že přivodila jinému újmu na zdraví v souvislosti s požitím alkoholického nápoje. Spočívá-li orientační vyšetření zjišťující obsah alkoholu v dechové zkoušce provedené analyzátozem alkoholu v dechu, splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem^{9a}), odborné lékařské vyšetření se neprovede. V případě, že osoba tento způsob orientačního vyšetření odmítne, provede se odborné lékařské vyšetření.“

Podle § 337 odst. 1 písm. a) zákona číslo 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“): „Kdo maří nebo podstatně ztěžuje výkon rozhodnutí soudu nebo jiného orgánu veřejné moci tím, že vykonává činnost, která mu byla takovým rozhodnutím zakázána nebo pro kterou mu bylo odňato příslušné oprávnění podle jiného právního předpisu, bude potrestán odnětím svobody až na tři léta.“

Již jen z uvedených citací příslušných zákonných ustanovení je zcela zjevné, že žalobce se mylí, pokud tvrdí, že přestupkové řízení nemělo být vedeno, neboť skutek byl projednáván v řízení trestním.

Přestupkové řízení bylo vedeno pro skutek spočívající v tom, že žalobce se na výzvu policisty odmítl podrobit orientačnímu i odbornému lékařskému vyšetření ke zjištění, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem.

Trestní řízení pak bylo vedeno pro skutek spočívající v tom, že žalobce řídil motorové vozidlo, ačkoliv mu byl rozsudkem Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 31.5.2010 sp.zn. 6 T 89/2010, který nabyl právní moci dne 2.6.2010, uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v délce jeden rok, tj. od 2.6.2010 do 2.6.2011.

Jednalo se tedy o dvě zcela odlišná jednání, když povolán k řešení prvního z nich byl magistrát coby příslušný přestupkový orgán a k řešení druhého z nich Okresní soud v Pardubicích coby příslušný trestní soud.

První žalobní bod tedy soud shledává nedůvodným.

Pokud se týká druhého žalobního bodu, vyjádřil se k žalobcovu návrhu na přerušení řízení již magistrát, neboť stejný návrh žalobce vznesl v reakci na písemné poučení podle § 36 odst. 3 správního řádu (podání ze dne 24.5.2011). Správní orgán I. stupně konkrétně na straně 5 v článku IV. svého rozhodnutí uvedl: „Tento rozsudek nenabyl právní moci, protože se do něj státní zástupce odvolal. K tomuto správní orgán opětovně uvádí, že v dané věci není rozsudkem soudu vázán, kdy soud projednával odlišný skutek (maření úředního rozhodnutí)..... Obviněný navrhl správnímu orgánu, aby své řízení přerušil do doby pravomocného rozsudku soudu. Tomuto návrhu správní orgán nevyhověl ze dvou důvodů. Prvním důvodem je, jak uvedeno výše, že se v dané věci jedná o jiný skutek, než který je projednáván soudem. Druhý důvod je ten, že správní orgán vidí v tomto návrhu pouze obstrukční jednání obviněného, kdy je patrný záměr obviněného protáhnout řízení o přestupku do preklusivní lhůty, kdy by pravomocné rozhodnutí soudu mohlo být otázkou měsíců, nebo roku eventuálně let“. Žalovaný se pak s postupem magistrátu ztotožnil.

Soud především uvádí, že správní orgán I. stupně a potažmo žalovaný se s žalobcovým návrhem na přerušení řízení vypořádaly správně, zejména správně bylo řečeno, že v případě trestního řízení se jedná o řízení pro zcela jiný skutek. Dále pak soud dodává:

Žalobce má pravdu v tom, že jak v přestupkovém řízení, tak v řízení trestním musela být zodpovězena mimo jiné otázka, zda žalobce v daný den a hodinu předmětné motorové vozidlo skutečně řídil či nikoliv. Jak magistrát, tak Okresní soud v Pardubicích však byl oprávněn si ji zodpovědět zcela sám, v rámci posouzení celého žalobcova jednání kladeného mu za vinu a tedy vyřešení otázky, zda žalobcovo jednání naplňuje znaky skutkové podstaty přestupku (trestného činu) v daném řízení projednávaného či nikoliv. Magistrát nebyl jako orgán příslušný k projednání přestupku spočívajícího v odmítnutí se podrobit na výzvu policisty vyšetření ke zjištění, zda byl žalobce při řízení motorového vozidla ovlivněn alkoholem, povinen vyčkat výsledku trestního řízení, neboť v trestním řízení nebyla projednávána žádná otázka, k jejímuž řešení by nebyl povolán. Totéž pak platí o žalovaném. Jinými slovy řečeno. Žalobce se dovolává ustanovení § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu. Podle tohoto ustanovení: „Správní orgán může řízení usnesením přerušit, probíhá-li řízení o předběžné otázce nebo správní orgán

1. dal k takovému řízení podnět podle § 57 odst. 1 písm. a),

2. učinil výzvu podle § 57 odst. 1 písm. b), anebo

3. učinil úkon podle § 57 odst. 4;

za úkon správního orgánu se považuje i předání písemnosti k doručení podle § 19 a vyvěšení písemnosti na úřední desce.“

Předběžná otázka je pak upravena v § 57 správního řádu. Podle § 57 odst. 1 tohoto zákona: „Jestliže vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, již nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout a o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto, správní orgán

a) může dát podnět k zahájení řízení před příslušným správním orgánem nebo jiným orgánem veřejné moci; v případech stanovených zákonem je správní orgán povinen takový podnět dát, nebo

b) může vyzvat účastníka, popřípadě jinou osobu, aby podala žádost o zahájení řízení před příslušným správním orgánem nebo jiným orgánem veřejné moci ve lhůtě, kterou správní orgán určí, nebo

c) si o ní může učinit úsudek; správní orgán si však nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, ani o otázkách osobního stavu.“

Podle § 57 odst. 2 věty první správního řádu: „Probíhá-li před příslušným správním orgánem nebo před jiným příslušným orgánem veřejné moci řízení o předběžné otázce nebo jestliže dal správní orgán k takovému řízení podnět podle odstavce 1 písm. a) či učinil výzvu podle odstavce 1 písm. b), postupuje správní orgán podle § 64.“

Podle § 57 odst. 4 správního řádu: „Jestliže vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, k jejímuž řešení je správní orgán příslušný, o níž však nelze rozhodnout ve společném řízení, provede správní orgán nejprve řízení o této předběžné otázce, je-li oprávněn zahájit řízení z moci úřední, popřípadě vyzve toho, kdo je oprávněn podat žádost, aby tak učinil.“

Přerušení řízení tedy připadá v úvahu pouze tehdy, závisí-li rozhodnutí ve věci samé na vyřešení určité otázky, kterou je třeba vyřešit nejdříve a nelze ji řešit souběžně s rozhodováním věci samé, buď z toho důvodu, že ji přísluší řešit jinému orgánu, nebo z toho důvodu, že rozhodující orgán ji nemůže vyřešit ve stejném řízení jako věc samou (společném řízení). V tomto případě se však nejednalo ani o jednu z uvedených situací. Otázka, zda žalobce řídil dne 4.2.2011 okolo 22:20 hodin v ulici 17. listopadu v Pardubicích motorové vozidlo zn. Peugeot 206, RZ 3E4 5317, či nikoliv nebyla otázkou předběžnou, byla součástí skutkové podstaty přestupku. Tedy pokud by žalobce toto vozidlo neřídil, nemohl přestupek spočívající v odmítnutí podrobit se na výzvu policisty orientačnímu a odbornému lékařskému

vyšetření, zda při řízení motorového vozidla nebyl ovlivněn alkoholem, spáchat. Tuto skutečnost byl oprávněn a dokonce povinen posoudit si sám přestupkový orgán při hledání odpovědi na otázku, zda žalobce daný přestupek spáchal či nikoliv. Naopak, pokud by řízení přerušil a vyčkával do pravomocného skončení trestního řízení, jednal by mimo rámec zákona a s velkou pravděpodobností by navíc přispěl k prekludování přestupku, tedy zániku žalobcovy odpovědnosti za daný přestupek, když podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích: „Přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok; nelze jej též projednat, popřípadě uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie.“ Doba, po kterou by bylo řízení přerušeno, by se pak nijak nezohledňovala, neboť podle § 20 odst. 2 zákona o přestupcích se do běhu jednoroční prekluzivní lhůty nezapočítává pouze ta doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení podle trestního řádu. Tedy správní orgány postupovaly správně, pokud si žalobcovo jednání posoudily samy v celém rozsahu, nevyčkávaly výsledku trestního řízení vedeného pro jiný skutek, přestupkové řízení nepřerušily a vedly ho co nejrychleji ke konečnému rozhodnutí. Jejich postup byl v souladu se zákonem, zejména pak se zásadami správního řízení zakotvenými v ustanoveních § 2 a násl. správního řádu, s přihlédnutím ke specifickým přestupkovému řízení. I druhý žalobní bod soud shledal nedůvodným.

Soud tedy uzavírá, na základě podrobného rozboru shora, že oba žalobní body posoudil jako zcela nedůvodné, napadené rozhodnutí žalovaného je v souladu se zákonem, soud nezjistil ani žádné vady řízení, pro které by byl povinen jeho rozhodnutí zrušit, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl jako nedůvodnou.

Jen na okraj soud k poznámce žalobce, vznesené při jednání, že policisté vypovídající v přestupkovém řízení coby svědkové neměli být označováni za důvěryhodné osoby, neboť Policie ČR žádnou důvěru nemá, uvádí: Žalobce, a to ani na výslovný dotaz soudu, neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by byly způsobilé zpochybnit důvěru dotýčných policistů. Obecné konstatování o nedůvěryhodnosti Policie ČR konkrétní individualizovaná skutková tvrzení nemůže nahradit. Ze správního spisu rovněž žádné takové konkrétní skutečnosti nevyplývaly, soud proto neměl důvod o důvěryhodnosti obou policistů, resp. věrohodnosti jejich svědeckých výpovědí pochybovat.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst.1 s.ř.s. Žalobce byl v řízení neúspěšný, naopak plně úspěšný byl žalovaný, kterému náleží náhrada všech důvodně vynaložených nákladů řízení. Žalovanému však podle obsahu spisu žádné náklady nevznikly, navíc se práva náhrady nákladů řízení při jednání výslovně vzdal, proto soud vyslovil, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

pokračování

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 25.1.2012

Mgr. Monika Chaloupková
samosoudkyně